

LATVAS

No. 52. Metai V

Gruod. (Dec.) 26, '25



Latvian National Library
Latvian National Library
Latvian National Library

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

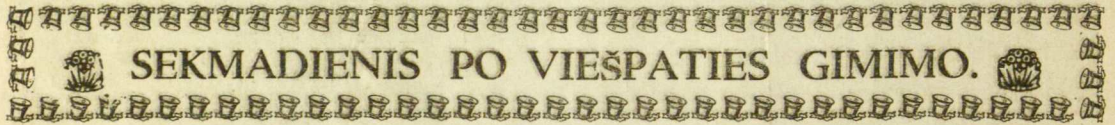
Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois



E v a n g e l i j a .

LUKO 2, 33-40.



ANUO metu Juozapas ir Jėzaus motina Marija stebėjosi tais dalykais, kurie buvo apie jį sakomi. Simeonas gi palaimino juos ir tarė jo motinai Marijai: Štai, šitas pastatytas puolimui ir atsikėlimui daugelio Izraelyje ir kaipo ženklas, kuriam bus prieštaraujama. Ir tavo pačios siela pervers kalavijas, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys. Buvo taipogi pranašė Ona, Panuelio duktė, iš Asero giminės; ji buvo labai pasenusi, po savo mergystė; ji buvo gyvenusi septynerius metus su savo vyru, dabar gi buvo našlė aštuonių dešimčių ketverių metų. Ji neatsitraukdavo nuo bažnyčios ir tarnaudavo Dievui naktį ir dieną pasninkais ir maldomis. Ir ji atėjo tą pačią valandą, garbino Viešpatį ir kalbėjo apie jį visiems kurie laukė Izraelio atpirkimo. Padarė visa, kaip reikalavo Viešpaties įstatymas, jie

L e k c i j a .

GAL. 4, 1-7.



BROLIAI: Kolei tėvainis yra nepilnameitis, jis nieku nesiskiria nuo tarno, nors yra visako valdovas. Jis yra po globėjais ir užvaizdais iki tėvo paskirtam laikui. Taip ir mes, kolei buvome nepilnamečiai, tarnavome po pasaulio pradžiamokslui. Bet atėjus laiko pilnybei, Dievas siuntė savo Sunų, padarytą iš moteriškės, pastatytą po įstatymu, atpirkti tų, kurie buvo po įstatymu, kad mes gautume išunyste. Kadangi jūs esate sunūs, Dievas siuntė savo Sunaus Dvasią į jūsų širdis, kuri šaukia: Abba, Tėve! Taigi, yra jau ne tarnas, bet sunus. O jei sunus, tai ir tėvainis per Dievą.

sugrįžo į Galilieją į savo miestą Nazaretą. Vaikelis gi augo ir ėjo stipryn, pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo jame.

Viespaties Apipjaustimo ir Gimimo Oktavoje.

E v a n g e l i j a .

LUKO 2, 21.

ANUO metu, prasiinkus aštuonioms dienoms, kuomet reikėjo apipjaustyti vaikelis, pramintas jį vardu JEZUS, taip kaip jis buvo Angelo pavadintas, pirm ne kaip buvo pradėtas iščioje.

Išganytojas; jis yra Kristus Viešpats. Ir tas bus jums ženklas: rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą prakartėje. Ir umai atsirado prie Angelo daugybė dangiškosios kariuomenės, kurie šlovino Dievą ir sakė: Garbė Dievui aukštybėse ir ramybė žemėje geros valios žmonėms!

L e k c i j a .

TTT. 2, 11-15.

BRANGIAUSIS: mūsų Išganytojo Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms ir mokina mus, kad, išsižadėję bedievytės ir pasaulinių geidulių, gyventumėm šiame pasaulyje blaiviai, teisingai ir maldingai, laukdami palaimintosios vilties ir ateinant garbės didžiojo Dievo ir mūsų Išganytojo Jėzaus Kristaus, kurs pats save davė už mus, kad mus išpirtų iš visokios neteisybės ir apvalytų pats sau priimtiną tautą, stropią geriems darbams. Taip kalbėk, ragink ir bark visu riemtumu.

sai tautai, kad šiandien jums gimė Dovydo mieste



ŠV. KANKINYSTĒ.



Kartu su linksma Kalēdū švente supinama ir graudīga mintis. Išganytojas atējo ī šī pasaulī, kad žiaurīā kančīā kentētū ir savo krauju nemirtīngai žmogaus sielai amžīnā laisvę gražīntū. Toks jau žmogaus gyvenimas — laisvē krauju perkama. Kalēdū laikas savo kruvinos kančios mintimi ne vien siekia tolimos ateities — Kryžiaus mirties, bet yra surīstas su tuolaikīniais įvykīiais. Mums tā mintī ryškīiai atvaizduoja Nekaltieji Bernelīai ir šv. Steponas, pirmutinis kankīnys. Štai kodel Kristaus Užgimimo šventē yra glaudžīai sujungta su šv. kankīnyste.

Senovėje kankīnys buvo vadīnamas liudytoju ir kankīnystē — liudijimu. Šv. Petras, kalbēdamas ī Apaštalus ir mokīnīus dvyliktojo vieton Judo išrinkimo klausīmu sako: “Yra žmonių, kurie buvo musų draugystėje per visā tā laikā, kuomet Viešpats Jēzus tarp musų įeidavo ir išeidavo, pradedant nuo Jono krikšto iki dienai, kurioje jis nuo musų paimtas; reikia, kad vienas iš jų butū draug su mumis liudytojas jō prisikēlimo.” (APD. 1. 21-23). Šitoje pirmutinėje viešoje prakalboje Apaštalų kuniškaištis vadina save ir kitus Apaštalus “liudytojais”, nes jie savo akimis matē ir savo ausimis girdējo visa, kā Išganytojas veikē ir kā Jisai žmonēms skelbē apie dangaus karalystę; jie buvo Jō prisikēlimo liudytojais. Tai jiems jau patsai Išganytojas pasakē paskutinēs vakarienēs metu, kalbēdamas: “Kaip tik šventoji Dvasia ant jusų ateis,

jūs gausite galios ir busite man liudytojai Jeruzalėje, visoje Judejoje, Samarijoje ir iki žemēs pakraščīų.” (APD. 1, 8).

Ne kiekvienas liudytojas buvo vadīnamas kankīniu. Apaštalai buvo liudytojai visų Kristaus darbų; jie, nekreipdami dėmesio ī jokius persekiojimus, skelbē Kristų prikalta prie kryžiaus ir ryžosi savo kraują pralieti to liudymo tikrenybei įrodyti. Taip liudijo šv. Steponas, pirmutinis kankīnys. Jisai viešai ir drąsiai skelbē Kristų žydų tautai. Savo žodžius jisai patvirtino savo krauju. Tai buvo pirmutinis Kristaus dievystēs liudytojas — kankīnys mišioms. Už tai jō šventē yra skirta švesti po Kristaus Užgimimo dienos.

Antroje dienoje po Kalēdū Bažnyčia paskyrē švesti šv. Jono Apaštalo šventę. Šv. Jonas yra vienintēlis Apaštalas, miręs savā mirtimi. Senovėje ir jisai buvo skaitomas kankīniu, bet jau antrosios rušies. Jisai daug turējo nuķesti del Kristaus. Rykštēmis plaktas, verdančiame aliejuje virintas, nuodintas, kalėjime kalintas, ī Patmos salā ištremtas — jisai buvo tikras Kristaus liudytojas. Lygiai ir kiti krikščionys, kurie kentējo didelius persekiojimus ir kančias — kurie buvo ištremti, įkalinti, vergais paversti, prie sunkių darbų, kaip pavyzdžiui prie irklų prirakinti — buvo vadīnami liudytojais kankīniais. Bet šitie liudytojai iš gilios pagarbos nenorējo prisimti to garbingo Kristaus kankīnių vardo. Tiktai tie tegali buti

vadīnami kankiniais, jų nuomone, kurie iš tiesų savo galvą paguldė už Kristų. Ir taip šitos rušies kankiniai, kaip šv. Jonas Apaštalas, jau antrame šimtetyje buvo pradėta vadinti ne liudytojais, bet Kristaus išpažintojais.

Visiškai skirtingais nuo šitų kankinių yra Nekaltieji Berneliai, kurių šventė išpuola trečioje dienoje po Kalėdų. Kuomet trys Rytų šalies išminčiai atvyko į Jeruzalę, ieškodami naujai gimusio Karaliaus, tai žydų karalius Erodas nusigando, kad tasai naujai gimęs Karalius nepaveržtų jam vainiko. Kadangi Erodas negalėjo surasti Kudikėlio Jėzaus, tai jisai kreipėsi į Rašto žinovus ir tė jam pasakė, kad tautos laukiamas Karalius turįs gimti Betliejaus miestelyje. Bent tiek žinodamas, Erodas pasiuntė tenai savo kareivius ir įsakė išžudyti "visus buvusius Betliejuje ir visose jo apielinkėse vaikus, pradedant nuo dviejų metų ir jaunesnius, žiurėdamas laiko, kurį jis buvo iškvotęs iš išminčių." (Mat. 2, 16.)

Šitie nekalti kudikėliai nebuvo savo akimis bei ausimis patyrę Kristaus atėjimo į šį pasaulį, bet jie savo krauju liudijo ir skelbė, kad jau atėjo nuo amžių pasauliui žadėtas Išganytojas. Jie buvo tartum ryšys tarp Senojo ir Naujojo Įstatymo, savo krauju priimdami šv. krikštą. Bažnyčia atskiria Nekaltųjų Bernelių šventę nuo kitų Kristaus kankinių švenčių tam tikromis apeigų maldomis ir mėlynomis drapanomis. Šv. Augustinas šitokiais žodžiais aptaria Nekaltųjų Bernelių laimę: "Palaimintas esi Betliejau, Judejos krašte, kad vienoje dienoje galėjai paaukoti Viešpačiui

Dievui tokią tyrą nekaltybės atnašą! Palaiminti jus, berneliai, kurie savo kudikystėje be jokių sielvartų įgitoje nevystantį garbės vainiką!"

Amžiams slenkant Kristaus liudytojų skaičius augo šimtais ir tukstančiais. Per pirmutinius trejus šimtmečius krikščionių kraujas liejosi upeliais. Bet tasai už Kristų pralietas kraujas, anot šv. Tėvų, "buvo geriausia sėkla", iš kurios dygo, augo ir bujojo Katalikų Bažnyčia, lenkdama į save gimines, tautas ir kraštus didesnei Dievo garbei ir žmonijos išganymui. Nėra šalies nė tautos, kame nebutų pralietas kankinio kraujas, liudijęs Kristaus dievybę. Kiek yra mūsų laikais tokių, kurie kenčia už savo tikėjimą! Ištosios tautos ir šalys, slėgiamos persekiojančios rankos, ieško šių Kalėdų metu Kristaus gailestingumo ir meilės. Mūsų padėtis yra linksmesnė už tukstančius kitų katalikų, kuriems atimtas turtas, kurių daugelis uždaryti kalėjiman arba ištremti iš savo tėvynės vien dėl to, kad yra žmonės katalikai ir savo tikėjimo nenori atsisądėti. Bet Viešpats Dievas savųjų neužmiršta. Skausmuose ir kančiose Jisai yra arčiau žmonių negu jų linksmybės metu. Atėjęs į šį pasaulį Išganytojas paskelbė savo palaimą visiems, pažadėdamas gausų užmokestį tiems, kurie kenčia dėl Jo vardo: "Palaiminti, kurie persekiojami dėl teisybės, nes jų dangaus karalystė. Palaiminti, kuomet jums piktazodžiauja ir persekioja jus, ir meluodami sako visa pikta prieš jus dėl manęs. Džiaugkitės ir linksmitės, nes jūsų užmokesnis gausus danguje." (Mat. 5, 10-12).

J. N.

Senuosius Metus Palydint.

Prabėgo greit 1925 metai. "Laivas" įstoja į 6 gyvavimo metus. Žmogaus gyvenime 5 metai daug reiškia, o laikraščio gyvenime dar daugiau.

Sakoma, praeitis nusako ateitį. Ir laikraščiu praeitis turėtų pasakyti jo ateitį. Jeigu vis daroma pažanga, galima tikėtis geros ateities, o jeigu vosne-vos gyvuoja, — skurdū ateitis. Su džiaugsmu tenka priminti "Laivo" skaitytojams, kad "Laivas" nuolatos daro geryn pažangą. Pernai metais jis ėjo mažo formato pusė to, kas dabar. O nuo 1925 m. sausio mėn. jisai padidėjo, išaugo pasidvigubino. Todel ir medegos, pasiskaitymų į jį buvo galima daugiau dėti.

Taip-gi pereitais metais padaryta "Laivui" pagrąžinti kontestas. Jisai pavyko. Laivas pagerėjo. Pasikeitė jo popiera, įsigyta viršelis, padabinta vidus.

Jau pusė metų kaip "Laivas" stojo į rimtų savaitinių laikraščių eiles. "Laivo" skaitytojų skaičius visoje Amerikoje nuolatos didėja. Tai yra geras laikraščiu ženklas. O kaip Lietuvoje pasiilgę laukia "Laivo" ateinant, galime suprasti iš daugelio padėkos laiškų, kaip "Laivo" redakcijai, taip užsakiems atsiųstų.

Pereitū metai "Laivui" buvo brenimo laikas. Dabar jisai stoja gerą vardą įgijęs į plačią dirvą, — skleisti mokslą, šviesą, tiesą išėivijos lietuviams, pagelbėti jiems sutvarkyti savo sielos reikalus, nurodyti į svarbesnius tauti-

nus dalykus, platinti žmonių tarpe Dievo Karalystę.

"Laivas" yra nuolatinis misijonierius, kuris mokina ir į paklausimus atsakinėja.

Be to, "Laivas" šiais metais atsi-stojo ant tvirtesnio pagrindo, butent, jo redagavimą bei leidimą "Draugo" Bendrovė pervedė pilnon tėvų Marijonų žinion.

Buvo spaudoje kilę balsų, kad "Laivas" dar labiau padidėtų ir apie ketvertą puslapių pašvęstų mūsų išėivijos istorijai.

Prie esamųjų technikinių sąlygų "Laivą" padidinti būtų galima tik 8 puslapiais, t. y. vietoje 16 puslapių leisti 24, arba stačiai padvigubinti, t. y. leisti viso 32 pusl. kas savaitė.

"Laivo" redakcija numato galimumą padidinti 8 puslapiais "Laivą" ateinančiais metais, bet administracija kol kas nemato galimybės.

Nes padvigubinus, arba nors pusę to pridėjus kiek dabar spausdinama, pasidvigubina, arba bent 50 nuoš. brangiau kainuoja ir pats darbo atlikimas, spauda ir persiuntinėjimas pašta. Atsimenant gi, kad "Laivas" spausdinamas ant geros popieros ir išėidamas kas šeštadienis, kainuoja tik \$2.00 į metus, tai "Laivo" administracija prie esamų sąlygų su dideliu sunkumu tik pa galėtų naujas išlaidas padengti.

Jeigu gi patys "Laivo" skaitytojai "Laivo" padidimui pritartų, tektų tuo-

met , nedidinant metinio mokesčio už "Laivą":

- 1) surasti 3,000 naujų skaitytojų;
- 2) gauti pastovių skelbimų padidintam "Laivui" bent 3 puslapius.

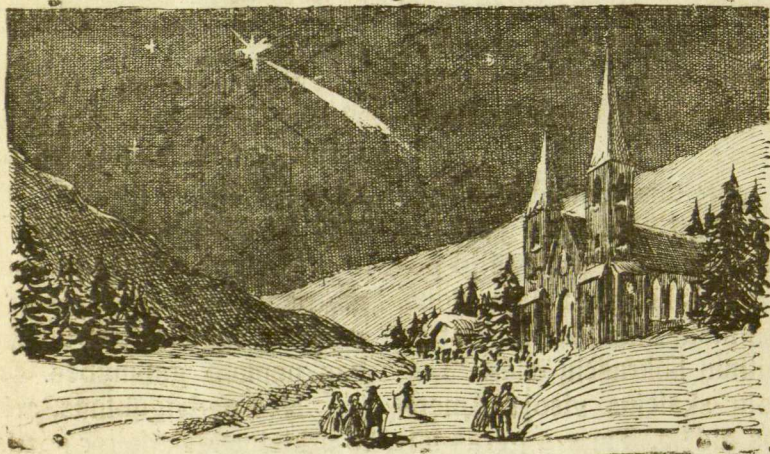
Pirmoji sąlyga labai lengvai išpildoma. Net nevisiems "Laivo" skaitytojams tektų surasti po 1 naują skaitytoją tai ir susidarytų trejetas tukstančių naujų skaitytojų.

Antroji gi sąlyga — skelbimai, — biznio reikalas. Lietuviai biznieriai, no-

rėdami kad rimti žmonės katalikai, "Laivo" skaitytojais jus visose Amerikos kolonijose sužinotų ir paremtų, — turėtų save ir "Laivą" remdami patiekti metinių, arba bent pusmetinių pasiskelbimų.

Žengdami į Naujus Metus, žiurime su viltimi į ateitį. "Laivas" ir toliau rūpinsis savo skaitytojus patenkinti ir jeigu tik bus galimybės, pastorėti, arba net padvigubėti.

"Laivo" redakcija.



NAUJI METAI.

Nauji Metai, laimę neškit
Gausu vaisių mums suteikit
Mums vargo žmoneliams,
Iš juodos žemelės.

Nauji Metai nedžiovinkit
Ašaras žmonių,
Dygią taką apmainykit
Į žiedus gėlelių.

Nauji Metai, mus Lietuvai
Bukit metai laimės,
Tegu eina sparčiai, tiesiai
Jos vaikai be baimės.

Andrius Borkauskas.



Dievo Akyvaizda.



(MINTYS MĄSTYMI).

I. IŽANGIAMASIS PUNKTAS. Atsimink švento Rašto žodžius ir taikink juos prie savęs: „Vaikščiok mano akivaizdoje ir buki tobulas“ (Gen. 17, 1.)

II. IŽANGIAMASIS PUNKTAS. Suteiki, Viešpatie malonės visuomet vaikščioti Tavo akivaizdoje ir per tai pasiekti tobulybės.

I. PUNKTAS Teisingumas ir mūsų nau- da reikalauja atminti Dievo akivaizdą.

1. Viešpats Dievas savo tvariniais, visu regimu pasauliu į mus kalba paslaptina gerumo, grožės ir išminties atspindžiais apie savo nepabaigtai ir sutvertajam protui nepasiekiamas tobulybės. Tuomi mes besigrožėdami ir besigilindami į pasaulio Kurėjo visatai užbrėžtus kelius, paskęstame Jojo visur esime ir Jojo akivaizdoje.

Bet norintiems tobulumo pasiekti asmenims nepakanka vien protauti, mintyti apie Dievą bei Jojo padarus, neužtenka pasauliui duotus įstatymus pažinti, — reikia ne vien protą bet ir valią-širdį prie Viešpaties Dievo pakelti. Ne už gilų ir platų proto užsimojimą ir paslapčiausių dalykų supratimą Dievas dangumi moka, o tik už Jojo šventos valios pildymą, už mūsų gerąją valią. O mes savo širdį prie Dievo privalome pakelti ir savo troškimais Jame gyventi, kad V. Dievo visagalybę pagerbus, kad turėtume progos Jojo tobulybės prisizuoti. Galingas ir didis yra Viešpats Dievas! Ir Jisai save patį paskyrė mums globėju ir per ne lig didelių užmokesčių (Gen. 15, 1). Prie Jojo bėgti, veržtis reikale, Jam dėkoti už suteiktas malones, maldauti pas Jį pasigailėjimo ir visa save Jam atnašauti, — yra tai Dievo akivaizdoje nuolatos vaikščioti.

Kas tik yra V. Dievo padaryta, Jojo žinioje ir Jojo galybėje pasilieka. Visas regimas ir neregimas pasaulis, — Jojo galybės darbas. V. Dievas todėl visur yra, viską žino, viską

supranta. „Nes jame mes gyvename, judame ir esame“ (Apd. 17, 28). Be Dievo palaikymo be Jojo pagelbos nieko gera negalime padaryti. Dėkok V. Dievui už Jojo nepaprastą tau gerumą.

2. Mūsų asmeninė nauda liepia mums dažnai Dievo akivaizdą atsiminti. Mes norime tobulėti, norime būti geresni, šventesni, laimingesni, negu kad dabar esame, žodžiu, norime dvasinėje srityje pažangos. Bet tąją dvasinę pažangą padaryti nepajėgsime, jeigu mūsų gerą valią naikinančių pajudų nepakeisime, jeigu nesirupinsime vengti nuodėmės. Nuodėmė yra didžiausia pasaulyje blogybė. Ji atima nuo mūsų visus gerus darbus, įstumia sulyg savo didumu į nelaimės gelmes iš kurių tik su V. Dievo veltui duodama pagelba pagalime atsikelti ir vėl pradėti prarastą malonės gyvenimą. Kad toji dvasinė ir labai didelė nelaimė mus neištiktų, tenka naudoti visas tinkamas tam priemones. Viena svarbiausiųjų priemonių apsisaugoti nuo pagundų ir nuodėmių, — tai nuolatinis Dievo akivaizdos atminimas. Dievo akivaizdą atminti mums tikrai yra naudingas užsiėmimas.

Be to, Dievo akivaizdos atminimas yra didelė savęs tobulinimo priemonė. Save tobulinti galime tik sukauptus visą mūsų asmenį, tvarkingai užsilaikant ir nuolatos savo širdimi ir mintimi pakilus prie V. Dievo. O Dievo akivaizdos atminimas yra tai geriausias raktas maldos turtams pasiekti. Ir V. Dievas mums tai pats nurodo, sakydamas: „Vaikščiok mano akivaizdoje ir buki tobulas.“ (Gen. 17, 1). Eisime prie tobulumo, jeigu Dievo akivaizdą atminsime. O ir maldos galybė pas V. Dievą priklauso daug nuo mūsų nusistatymo, nuo mūsų gerosios intencijos, nuo mūsų V. Dievu pasitikėjimo didumo, nuo mūsų meilės link Sutvėrėjo. Tą visa lengvu būdu pasiekiamo, jeigu

tik nuolatos atsimename Dievo akyvaizdą. Taigi mūsų pačių nauda reikalauja, kad dažnai atmintume Dievo akyvaizdą.

Ne visada mums sekasi: gana dažnai patinka mus dvasinė: kovos, sielvartai, nuliudimai. Neapsigalvojęs žmogus dejuoja ir mažo kryželio slėgiamas, o tobulybės siekiantys asmuo dėkuoja už pasitaikiusią progą savo meilę ir viltį Dievui parodyti. Nes jisai su psalmistu antrina: "Tavyje Viešpatie, pasitikėjau ir nebusiu užgėdintas amžinai" (Ps. 30, 2; 70, 1; Eceli. 2, 11).

Ačiū Viešpatie už suteiktą pamokinimą. Ma tau, kad man reikia nuolatos Tavo akyvaizdą atminti. Tu taip nori dėl mano gero ir lai buna kaip Tu nori.

II. PUNKTAS. Priemonės Dievo akyvaizdai besilavinant.

1. Nors svarbiausias dalykas dvasiniame gyvenime yra tinkamas mūsų valios nustatymas, bet nemažiau svarbią rolę turi sulošti protas. Valia to negeidžia, ko protas jai nenurodo kaipo geistino dalyko. Kad mūsų valia lengvai būtų palinkusi prie to kas gera, reikia protu pirmiausiai pažinti to viso tiesą. Norėdami dažnai atsiminti Dievo akyvaizdą, turime būti perimti aukščiau paduotomis tiesomis. Butent, Dievas visur yra savo visagalybe, žinojimu ir esimu. Dievas geriausiai žino kiekvieno tvarinio prigimtį ir tai prigimčiai suteiktas ypatybės, gales. Dievo dovana žmogui yra taip gi protas. Proto ir minties pakrypimai Dievui geriau yra žinomi negu mums patiems, nes Jisai yra Sutvertojas. Tą žinodami ir tuomi persieme, privalome rupintis, kad nei viena mūsų mintis nenukryptų į blogą, į nusidėjimą, nes viską Dievas geriausiai žino ir nuo Jo mes nepasislėpsime. Atminkime, kad "kiekvienas gaus savąjį užmokestį, koks buvo jo darbas" (Kor. 3, 8.).

2. Besilavinami Dievo akyvaizdoje nepamirškime vartotų priemonių šventų Dievo tarnų. Jų pasisekimas duoda vilties ir mums jų laimę pasiekti. Taip šv. Praneiskus Salezas, kad galėtų lengviau pasilikti nuolatos Dievo akyvaizdoje ir nuolatiniai darbai nekliudytų jam

nuolatos bendrauti su Dievu jisai vaizdavešis visą pasaulį kaipo didelį Dievo šventnamį, kurisai nuolatos skelbia Dievo nepabaigtai didelius Dievo tobulumus. Savo gi širdyje vaizdavosi turįs padirbdinęs Dievui koplytėlę. Toje koplytėlėje tabernakuliume nuolatos budi patsai Išganytojas ir jo darbus prižiuri. Šventasis rupinosi savo Išganytojui visame patikti ir dažnai apie jį atsiminti.


3. Labai gerai galima panaudoti ir kitas žmogaus gales šiam tikslui. Taip atmintis ir vaizduotė gali mus perkelti į Jėzaus gyvenimo nuotikius ir juos mes turėdami prieš savo dvasios akis, busime susikaupe, susitelkę, vaikščiosime Dievo akyvaizdoje. Kad tas lavinimas nenubostų, tenka tai vieną tai kitą Jėzaus gyvenimo paslaptį apsvarstyti. O kad dienos bėgyje atsiminus, vartojama įvairių minčiai padedančių priemonių, kurias kiekvienas pasirenka sulyg savo nusistatymu bei reikalu.

4. Daug taip gi prisideda prie vaikščiojimo Dievo akyvaizdoje dažnai dienos metu padarytieji karšti prie Dievo atdusiai, trumpučiuokės dviejų trijų žodžių maldelės. Daugelis tų trumpučiuokių maldelių yra apdovanota didesniais ar mažesniais atlaidais. Į kurių tų maldelių-atdusių įpratus, nei nesijaučiant beveik lengvai pakeliama mintis prie V. Dievo; atsimensa Jojo akyvaizda. Ir tikrai tokios maldelės, kaip pavyzdžiai: O Jėzau, mano meile! Jėzau, pasigailėk! Dieve mano ir viskas! ir t. t. perkelia mūsų mintį prie Dievo.


5. Ar vienus ar kitus budus naudosime Dievo akyvaizdai prisiminti, atminkime, kad pirmiausiai turime žiūrėti į savo širdį ir į savo minties nusistatymus ir tai pažinus, pasiskirti kurią iš minėtų priemonių to tikslo siekiant.

Pagalvok, ar nebuvai tuo žvilgsniu apsilėdęs. Savo apsileidimą šalink; rupinkis dažnai atminti Dievą.

Viešpatie, Tu be paliovos apie mane rupiniesi, o aš taip retai kada net apie Tave atsimenu. O Dieve, Dieve meilės, pagailėk manęs ir suteiki malonės nuolatos Tavo akyvaizdą atminti.



Ž I E D E L I A I



Tylusis Ligonis.

Stebėtinų dalykų pasakoja kapelionai apie įstabų Dievo gailestingumą vargšams nusidėjėliams. Beveik be jokios regimos priežasties sielos, neturinčios nė mažiausios vilties išganymo, yra išgelbėtos prieš pat žmogaus mirtį. Toki malonės stebuklai dažnai atsitinka; ir tuomet kiekvienas suvirpa šventa baime ir pagarba. Kristaus meilė savo kuriniams kartais taip apsireiškia, kad jie puola ant kelių, išsigandę Visagalio akvaizdoje.

Vienas man žinomas kunigas buvo kapelionu žymiausioje savo apylinkės ligoninėje. Jisai jau daug metų tenai darbavosi, teikdamas gilaus įspudžio, kuomet diena iš dienos jis lankė įvairius skyrius ir privačius kambarius, nešdamas Dievo malonę savo ypatingu įtikinančiu budu. Jo plaukai buvo balti kaip sniegas, bet iš stuomens jisai buvo tiesus kaip lendrė. Jo kunigiški rubai be mažiausios dėmelės; jisai darydavo didelio įspudžio savo nepaprastu pamaldumu. Ne vienas, klausydamas jo gilaus skambaus balso, dievotai ir palengva ištariamą kiekvieną šventą žodį, nuėjo su jo prašymais į amžiną gyvenimą.

Vieną dieną aš jį aplankiau jo kambariuose. Jis išrodė labai užsimąstęs, todėl aš paklausiau priežasties.

— Matai, Tėve — jis tarė — aš, taip sakant, stoviu šiandien tylus prieš vieną įstabų Dievo gailestingumo atsi-

tikimą. Jau keli mėnesiai kaip pas mus guli vienas ligonis. Kuomet jį atvežė į ligoninę, aš stengiausi sužinoti kokio jis tikėjimo, bet jisai visai nekalbėjo. Atrodė nekantrus, kuomet aš prisiartindavau ir net nusikreipdavau, kad manęs nematytų. Po daugelio bandymų aš turėjau prisipažinti nieko nelaimėjęs. Tuomet aš pavedžiau jį seserims, kurios visumet sulaukia iš ligonių padėkos pareiškimo, kad jos sužinotų ką nors apie tą nebylį ligonį. Tačiau ir joms nepasisekė. Net ir gydytojams šitas žmogus vos atsakydavo vienaskiemeniais, nors visokiais budais buvo stengiamasi jam teikti malonumo ir patogumų.

Mėnesis po mėnesio slinko, bet į vargšą ligonį nebuvo padaryta jokio įspudžio. Pagaliau jo liga pasidarė tokia nepakenčiama, kad tik su dideliu sunkumu buvo galima kam nors išstovėti trumpą laiką prie jo lovos. Laikas nuo laiko jam buvo kalbama apie jo sielą, vienok jis niekuomet neatsakė nė žodžio, nežiurint kas būtų jo lankytojas. Po kurio laiko tik keletas žodžių arba maldelė su atsidusimu buvo sukalbama tų, kurie negalėjo matyti jo mirštančio be žodžio apie savo sielą ir ateinančią gyvenimą.

Praėjo šeši mėnesiai be jokių pasiekimų. Bent taip atrodė. Ligonis vis tylėjo; retas kuris girėdėjo jį kalbant.

Šį rytą viena seserų slaugių praėjo pro jo kambarį. Tartum ją kas nors

vertė jeiti ir meiliai jį pasveikinti. Įėjusi ji paklausė ar jį gal ko norįs.

— Taip — jis tarė aiškiai. Ar galėčiau gauti lašelį vandens?

— Žinoma — atsakė sesuo.

Ji tuoju nuėjo ir atnešė stiklinę tyro vandens. Jis padėkojo jai, ir kol ji pakėlė jo galvą, kad geriau jam būtų gerti, jinaį išdrįso pratarti:

— Kaip tamstą gaivina tas vanduo! taip lygiai krikštas gaivina nemarią žmogaus sielą! Aš manau, kad tamsta apkrikštytas.

— Ne — tarė ligonis. Aš niekumet nebuvau krikštytas. Aš nepriklausau nė vienai bažnyčiai. Jei priklausyčiau, tai tikrai prie jusų.

— Ar tamsta norėtum būti apkrikštytas kataliku? — uoliai užklausė sesuo.

— Norėčiau, jei galėčiau — tarė jįsai. Niekas manęs neklausė.

— Aš maniau, kad tamstai be pertraukos buvo kalbama apie tikybą — tarė nustebusi vienuolė.

— Aš nesupratau — nuobodžiai atsakė ligonis.

— Bet tamsta dabar supranti — tęsė jinaį. Tamsta nori būti apkrikštytas, kad greičiau pasiektum dangų!

— Taip, aš norėčiau!

— Palauk valandėlę — tarė sesuo.

Ji greitai atėjo į mano kambarį ir nustebino mane, sakydama, kad No. 46 norįs būti apkrikštytas. Aš pašokau ant kojų ir, stula rankoje, nuėjau į jo kambarį. Akymirksnyje pamačiau jo veide mirties šešėlį.

— Ar nori būti apkrikštytas, mano

sunau? — tariau. Ar tamsta tiki visa, ką šventoji Katalikų Bažnyčia moko?

— Taip! aš noriu būti apkrikštytas! Aš tikiu visa! — pasigirdo aiškus balsas iš jo lūpų.

Aš pastvėriau stiklėly vandens, kurio sesuo jam buvo atnešusi. Jįsai buvo beveik pilnas. Aš pradėjau lieti jį ant ligonio kaktos, krikštydamas jį vardan Tėvo ir Sunaus ir Šventosios Dvasios! Kai tariau "Ačiu Dievui" ir atsiskukau į seserį, kuri stovėjo šalia manęs su rankšluoščiu rankoje, ji sušuko:

— Žiurėk, Tėveli!

Aš atsigrįžau į ligonį. Jįsai sunkiai ašsavo ir, man į jį bežiurint, jįsai tuoju mirė.

— Kaip senai tai visa atsitiko? — paklausiau.

— Nebus dar valandos. Ir dabar Tėve Aleksandrai, ar gali man pasakyti kaip tasai žmogus gavo Krikšto Sakramento malonę arba kaip tai buvo, kad Viešpaties gailestingumas vylėsi juo, kaip ir atsisakydamas jo apleistu iki kol jo siela nebus išgelbėta? Šie yra begaliniai klausymai, kurių pats savęs klausiu; kuomet diena iš dienos tarnauju įvairiuose atsitikimuose, kurie tenka sutikti šioje garsioje ligoninėje. Kokios yra tos slaptos priežastys šitų visų stebuklų?

Abu tylėjo. Pagaliau jis tarė:

— Daug stebuklų bus atidengta paskutinėje Teismo dienoje, bet didžiausis visų — tai Dievo gailestingumas.

K. T. V.



Katalikų Pasaulys



ITALIJA. — Prieš keletą savaičių Romoje mirė Antiochijos Lōtynų Apeigų patriarkas Vladas Mykolas Zaleckis. Tai buvo lietuvis. Antvyskupas Zaleckis gimė Veliuonoje, ant Nemuno kranto, 26 gegužio 1852 metais. Jisai mokėsi Varšavoje ir Romoje. Bebudamas tik-tai 40 metų liko paaukštintas antvyskupio gar-be ir pasiūstas kaip šv. Tėvo Apaštalinis de-legatas į Indiją, kurioje išbuvo 25 metus. At-vykęs Romon 1916 metais buvo paskirtas An-tiochijos patriarka ir apsigyveno Romoje. Kuomet jisai gyveno Indijoje, daug rašė apie san-skritų ir lietuvių kalbos palyginimus. Jisai sakė, kad Indijos kaimietis gali susikalbėti su Lietuvos kaimiečiu taip esą lietuvių ir san-skritų kalbos artimos. Jisai bandęs kalbėda-mas lietuviškai susikalbėti su vienuolėmis kal-bančiomis sanskritiškai. Nors patriarkas Zalec-kis buvo Lietuvos dvarininko sunus, bet len-kai jo nemylėjo, nes jisai buvo žmogus kosmo-politas ir reikė palankumo daugiau lietuviams negu lenkams. 1919 metais lenkai iškilmingai šventė Romoje savo nepriklausomybės sukak-tuves. Lenkų atstovas prie Vatikano pakvietė patriarką Zaleckį, kad jisai pašvestų tose iš-kilmėse lenkų vėliavą. Patriarkas atsisakė. Len-kai, tai sužinoję, labai supyko. Jie tvirtino, kad patriarkas yra įtekmėje kun. kan. Kazi-miero Prapuolenio, tuomet gyvenančiojo Ro-moje. Kad jiedu buvo geru draugu, tai visiems žinoma, bet kad patriarkas būtų atsiklausęs ko nors ar jam verta švesti lenkų vėliavą, tai abejotina, nes tai nebuvo vienintėlis atsitiki-mas, kad patriarkas Zaleckis atsisakė pataikau-ti lenkams. Nors jisai ir nebūvo karštas lietu-vis patriotas, bet visgi tiek buvo susipratęs, kad jam nedera pirmininkauti iškilmėse lenkų, kurie tuomet buvo atviroje kovoje su lietu-viais. Patriarkas Zaleckis buvo išleidęs į mok-slą keletą lietuvių neturtingų vaikinių. Jų tarpe buvo ir kun. Žindžius, buvęs Elizabeth, N. J. klebonas. Patriarkas Zaleckis dažnai apgailė-davo, kad jo brolis negyveno Veliuonos dvare,

jų tėviškėj, ir todėl skundėsi, kad nesama pas-ką dabar į tėvynę važiuoti. Antra, jau ir senatvė kliudė jam leistis į tokią tolymą kelio-nę. Taip ir neturėjo progos pamatyti savo laisvos tėvynės.

ITALIJA. — Šventųjų metų minėti Ro-moje sename krikščionių kentėjimų amfiteatre — kolizejume buvo padėtas kertinis akmuo kryžiui. Tasai akmuo yra sudėtas iš dviejų akmenų, kurie yra atvežti iš Šventosios Žemės, vienas iš Kalvarijos kalno ir antras iš Alyvų darželio. Šitose iškilmėse dalyvavo didelės mi-nios žmonių. Pamokslą iškilmei pritaikintą pa-sakė tosios parapijos klebonas, kurioje yra mi-nėtas kolizejus.

Italijos ministeris pirmininkas Benito Mus-solini išsiuntinėjo visiems valstybės atstovams užsienyje tam tikrą raštą, skelbiantį ateinan-čiais 1926 metais šv. Pranciškaus Asyžiečio 700 metų sukaktuves. Kadangi šv. Pranciškus buvo itałas, tai visa italų tauta valdžios įsa-kymu minės tą šventę. Toji šventė bus minima ir užsienyje, kame tiktai randasi italų valsty-bės atstovai ir jos tautos kolonijos. Tai kaip italų tauta didžiuojasi savo šventaisiais vyrais.

OLANDIJA. — Valstybės parlamento at-stovai katalikai nusprendė nesusidėti su lais-vamaniais ir socialistais, išskyrus tiktai didžiai svarbiuosius reikalus. Tai padaryta delto, kad katalikus nuo minėtų grupių skiria pamati-niai pasaulėžiūros skirtingi nusistatymai, nes laisvamaniai su socialistais nepripažįsta tiky-bos, krikščioniškos dorovės ir tautos reikalų.

ANGLIJA. — Londone mirė labai žymus airių rašytojas Percy Fitzgerald, kuris buvo gilaus tikėjimo katalikas. Jisai buvo ir žymus menininkas skulptorius, kurio kuriniai garsus ne tiktai vienoje Anglijoje, bet ir visame pa-saulyje. Jo kunas buvo išlydėtas į Dublino miestą, Airijos sostinę. Kur žmogus negyvena, bet kiekvienas nori, kad jo palaikus paguldytų savo tėvynės žemėje.

GRAIKIJA. — Moterų mažos taip jau

nužengė toli, kad ne tiktai Bažnyčia susirupino, bet jau ir įvairių kraštų valdžios pradeda leisti įsakymus kokias drapanas moterys turi nešioti. Šiomis dienomis Graikijos valdžia išleido įsakymą, kad moterų rubai būtų tam tikro ilgumo, butent ne daugiau 12 colių nuo žemės. Tokias drapanas turi nešioti jau merginos nuo 12 metų. Visos prasikaltusios moters bus valdžios baudžiamos įstatymo keliu; reikiama galės užmokėti pinigine bausme, bet kartu ir kalėjiman pakliuti.

VOKIETIJA. — Ne senai Vokietijos valdžia paskelbė Raudonojo Kryžiaus darbuotojų skaitmenis ir atkreipė visų didelio dėmesio į vienuolių nepaprastą pasišventimą gailėstingumo darbe. Yra viso 54 vienuolijos, kurios užsiima gailėstingumo darbais Vokietijoje. Šių vienuolių gailėstingumo darbams dirbti nuskirta 6,800 seserų vienuolių. Jos ten dirba, kur joms nuskiria Raudonasai Kryžius, kuris užlaiko 214 ligoninių su 20,000 ligonių. Patsai gi Raudonasai Kryžius Vokietijoje turi 4,528 kuopų su 12,000,000 narių.

PRANCUZIJA. — Karo metu vokiečiai sugriovė ir sudegino Prancuzijoje daugelį bažnyčių, jų tarpe ne maža senovės kurinių — puikių bazilikų. Kai kurios dabar atstatomos. Vienai šitų bazilikų mieste Reimse atstatyti jaunas Rokefeleris yra davęs vieną milijoną dolerių. Pradžioje gruodžio mėnesio jisai čia pats atvyko apžiūrėti kaip einasi atstatymo darbas. Nors milijonierius Rokefeleris ne katalikas, bet jisai davė tą didelę auką, kadangi Reimso bazilika yra skaitoma vienas pasaulio gražiausių meno kurinių.

PRANCUZIJA. — Rueno mieste Tėvų Benediktinų vienuolyno viršininkas gavo iš prancuzų valdžios paaukštinimą karišku laipsniu ir papuošimą kryžiumi už tai, kad jisai kovos metu ties Verdunu sergėjo prancuzų pozicijų ir šimtus kartų savo gyvybę pastatė pavojun. Tai yra Dom David. Visi karo vadai stebisi kaip jisai galėjo išlikti gyvas tokiuose pavojuose, kur tukstančiai kareivių kasdien kris-

davo kovos lauke. Kun. Dom David, yra žymus bažnytinės muzikos žinovas.

Prancuzijos valdžia yra ne katalikiška. Čia katalikai yra labai dažnai persekiojami. Bet dabar jie pradėjo smarkiai organizuotis ir reikšti nepasitikėjimo savo nedorai valdžiai. Įvairiuose miestuose prancuzai kelia manifestacijas. Dabar neseniai ir vėl įvyko didelės manifestacijos Venicos mieste, kurioje dalyvavo 60,000 žmonių. Toje pačioje manifestacijoje ėmė dalyvumo ir parlamento atstovai, kurie neina išvien su laisvamaniška valdžia. Tiktai tokiu budu prancuzai iškovos sau tikybinę laisvę.

Karo metu Prancuzijoje kovos lauke krito 3,101 kunigų, 1,517 vyrų vienuolių ir 335 moterų vienuolių. Tiktai iš vieno Paryžiaus žuvo 113 kunigų. Minėti šitam gailėstingam įvykiui Paryžiaus katedroje, dalyvaujant Kardinalui Dubois, buvo atlaikytos gedulingos pamaldos.

ŠVEDIJA. — Šiaurių vakaruose yra keletas valstybių, kurių gyventojai daugiausia liuteriai. Tai Švedija, Norvegija, Suomija, Danija ir Islandijos sala. Čia esama ir katalikų. Kiekvienais metais šitų valstybių vyskupai susivažiuoja aptarti savų valdomųjų bažnyčių reikalus. Kaip pirmiau, taip ir šįmet Stokgolme, Švedijos sostinėje, įvyko toksai vyskupų suvažiavimas. Šių metų suvažiavimas tuomi minėtinas, kad vyskupai nutarė savo valstybes pašvęsti Saldž. Jėzaus Širdžiai. Pašventimas įvyko Stokgolmo katedroje. Vietinis vyskupas Miller, dalyvaujant visų minėtų kraštų atstovams, iškilmingai prie išstatyto švenč. Sakramento perskaitė pasišventimo aktą. Po visam buvo pagiedota Te Deum laudamus. Šitos iškilmės padarė didelio įspūdžio ne tiktai į katalikus, bet ir protestantus. Reikia pažymėti, kad Švedijoje reiškiasi didelė kryptis į Katalikų Bažnyčią. Tiktai šįmet šv. Metų minėti į Romą buvo nuvykusių apie pora šimtų švedų liuterių. Tai yra nepaprastas įvykis, kad liuteriai vyktų pas šv. Tėvą po pasveikintų. Šv. Tėvas juos labai maloniai priėmė iš ko visi dalyviai reikė pilno pasitenkinimo ir džiaugsmo.



Lietuvos Žinios



Gaisras Ukmergės bažnyčioj. Lapkričio 1 d. apie 10 val. vak. del nežinomos priežasties šv. Trejybės bažnyčioje kilo gaisras. Atvykę žmonės ir gaisrininkai gaisrą užgesino. Sudegė altorius su šv. Sakramentu, apdegė grindys ir apruko bažnyčios vidus. Nuostoliai dideli.

Žinotina turiniems reikalų žemės ukio ministerijoj. Paminėtos ministerijos rumuose, Kaune, yra atskiras valdininkas kuris tiekia patarimų turintiems reikalų žemės ukio ministerijoj ir rašo prašymus. Kaimo žmonėms, atvažiuojantiems į Kauną, reikia buti atsargiems ir nesiduot suvedžioti įvairiems praėjūnams.

Susekė plėšikų gaują. Kriminalė policija šiomis dienomis suėmė plėšikų gaują, kuri ilgą laiką operavo Biržų apskrity.

Išvažiavo Maskvon ekonominė delegacija Prekybos Rumų pirmininkui p. Dobkevičiui vadovaujant.

Pagavo didelį jūros šunį. Netoli Klaipėdos žvėjys Toleikis pagavo nepaprastai didelį jūros šunį, kuris sveria arti 4 centnerių. Manoma iš jo gauti apie 100 kilogramų riebalų. Toks didelis šuva suėda į dieną apie centnerį žuvų ir del to žvėjų yra vadinamas juriniu plėšiku. Jurį šunys žmonėms nepavojingi, laikosi gan arti nuo krašto ir daugiau pastebiami Rygos žankos pakrašty.

Naujos sidabrinės monetos jau pasklido apyvartoje po 1, 2 ir 5 litus.

Vieno lito monetose iškalta "1", žodžiais "vienas litas" ir ažuolo šakelės ornamentas.

Dviejų litų monetose iškaltas skaitmuo "2", žodžiais "du litu" ir rutų šakelių ornamentas.

Penkių litų monetose iškaltas skaitmuo "5", žodžiais "penki litai" ir žydinčios tulpės ornamentas.

Visų sidabro monetų antroje pusėje iškalta vyties ženklas, L. d. k. Gedimino stulpų ženklas, skaitmuo "1925", ir žodžiai "Lietuvos Respublika".

Visos monetos turi šviesią baltą išvaizdą ir karbuotus kraštelius.

Kas sudarys Klaipėdos krašto direktoriją. Klaipėdos krašto gubernatorius p. Žilius direktoriją sudaryti pavedė p. Juozapaičiui.

Bet p. Juozapaičiui sudarius direktoriją, Klaipėdos krašto Seimelis išnešė nepasitikėjimą ir direktorija turėjo atsistatdynti. Tariamasi del valdžios sudarymo su gub. Žiliumi.

Cenzura užsienio laikraščiams. Pastaruoju metu Lietuvon pradėjo plaukti iš užsienio įvairūs nepadoraus turinio leidiniai, o be to dar įvežami ir platinami tie užsienio laikraščiai, kuriuose skleidžiama pramanytos žinios ir biauromas Lietuvos vardas. Del to vidaus reikalų ministerija nutarė įvesti užsienio laikraščiams cenzurą. Tuo budu bus apsaugotas kraštas nuo viso šito šlamšto.

Atidaryta Jurbarko plaučių ligoninė. Lapkričio 23 d. Jurbarko atidaryta paminėta valstybinė ligoninė. Jos vedėju paskirtas d-ras Petrikas.

Sustojo citi "Kauno Naujienos". Neseniai pradėjęs citi Kaune naujas nepartinis dienraštis "Kauno Naujienos" sustojo 20 nr. del pinigų stokos.

Lietuviškas cukrus. Neseniai parvežta 3 vagonai cukraus, pagaminto Rustenburgo cukraus fabrike iš lietuviškų runkelių.

Ugniagesių kursai. Kaune, lapkričio pabaigoje prasidėjo ugniagesių kursai. Juos suorganizavo ugniagesių sąjunga. Kursų vedėju išrinktas D. Siemaška. Lėšų kursams davė valdžia ir apdraudimo draugijos.

7-nių metų kariuomenės sukaktuvės. Lapkričio 23 d. sukako septyneri metai nuo dienos pasirodymo pirmo Lietuvos kariuomenės įsakymo. Tą dieną Kauno Karo Muziejų atitinkamai paminėta, dalyvaujant Ministeriui pirmininkui ir Krašto apsaugos minist. dr. L. Bistrui, vyriausio štabo viršininkui ir kitiems.

Marjonų Kolegijos Remėjai.

Plati mūsų visuomenė labai susijdomavo sumanyta įkurti Bernaičių Kolegija. Gerb. dvasios vadai, visuomeniniai veikėjai nuolatos dienraštį "Drauge" rašo tuo klausimu. Plačiai svarstoma įvairiausias galimybės greitai laiku sukelti reikalingą pinigų sumą įkurti tą taip reikalingą lietuviams bernaičiams aukštesniojo mokslo įstaigą-kolegiją.

Gerb. Kun. J. Židanavičius patarė visiems lietuviams Amerikoje sudėti į dieną po 1c. tai per 60 dienų, esant pūsei milijono lietuvių Amerikoje, nejučiomis sudarysime reikalingą Kolegijai Fondą. Taip-gi gerb. Kun. J. Židanavičius pažadėjo duoti už \$10.00 knygų dovanų tam, kas geriausį sumanymą-projektą paduos šiuo klausimu. Nuo savęs Remėjų Centras pridėjo dar \$10.00 vertės knygų tam, kuris geriausį išgalvos planą pinigams sukelti. Į tąjį gerb. kun. J. Židanavičiaus pasiūlymą atsiliepė p. J. Tamošauskas "Drauge". Jisai sako, kad norėdami pastatyti bernaičiams kolegiją, turime padirbėti. Dirbti nereiks daug, — dirbkime Kolegijos naudai tik vieną dieną. O tos dienos visą uždarbį prisiųskime į Remėjų Centrą. P. J. Tamošauskas sako, kad nei nepajutę vargo pastatysime lengvu būdu Kolegiją, tik dirbkime išvien, — *visi ači vieną paaukokime vienos dienos uždarbį Kolegijos Fondan.*

Tikrai pagirtinas sumanymas. Viena diena darbo nėra daug. O nieko nedirbę — nepastatysime tos mokslo tvirtovės — Kolegijos. Padirbėkime tik vieną dieną Kolegijos naudai, o to pasidarbavimo vaisiais tikrai pasidžiaugsime.

Iš savo pusės Remėjų Centras visiems aukavusiems Kolegijos Fondan 1 dienos uždarbį nemažiau \$3.00 įrašys į nuolatinius Kolegijos Remėjus ir siuntinės per ištisus metus "Laivą."

Taip gi buvo pakeltas sumanymas padaryti Kolegijos naudai išlaimėjimą. Jau yra įteikta Remėjų Centran keletas brangių dalykėlių išlaimėjimui. Viena geradarė iš New Yorko bu-

vo pasižadėjusi tam tikslui duoti \$20.00. Dabar ji rašo laišką:

"Gerbiamas Tėveli, — Aš prižadėjau prisiųsti 20 dolerių ant išlaimėjimo Kolegijos naudai. Taigi aš dabar ir prisiunčiu. Linkiu, kad tie mano 20 dolerių atneštų daug gero.,

Su gilia pagarba, *Ona Giečaitė.*

Nuoširdžiai dėkojame p. O. Giečaitėi ir visiems Kolegijos Remėjams už suteiktą paramą Bernaičių Kolegijai. Rupinsimės, gavę Remėjų skyrių pritarimo, minėtąjį išlaimėjimą Kolegijos naudai šiais metais padaryti.

Į nuolatinius Remėjus įstojo:

O. Pridotkienė iš Cleveland, O.	\$5.00
K. Jokubaitis iš Detroit, Mich.	\$3.00
E. Šedlevičienė iš Worcester, Mass.	\$3.00
P. Cibulskis iš Chicago, Ill.	\$3.00
M. Gražis iš Chicago, Ill.	\$3.00
V. Domkus iš Chicago, Ill.	\$3.00

NORTH SIDE. Šv. Juozapo Globėjo dr. stė priešmetiniame susirinkime gruodžio 6 d. nutarė paremti rengiamą statyti Bernaičiams Kolegiją. Stoja ji į garbės narius — išmokės \$100.00. Gražus pavyzdį kitoms draugijoms. imti pavyzdį minėtos draugijos. *A. Bislis.*

Redakc. Pastaba: Ištikrųjų, jei visos katalikiškos draugijos išgalėtų ir panorėtų panašiai Šv. Juozapo Globėjo Dr.-jai, remti Kolegijos sumanymą, tai Kolegijos greitai susilauktume.

KUN. K. RĖKLAITIS JAU ITALIJOJE.

Kun. Prof. d-ras K. Rėklaitis, buvusias "Laivo" redaktorius rašo mums iš Italijos:

"Sveikinu visus iš Neapolio! Šiandie 17 lapkričio d. 7 val. rytą laimingai pasiekiau Italijos krantus. Kelionė buvo labai vykusi. Oras gražus, jura rami. Viso keliavau tik 9 paras ir 12 valandų. Daug gerų linkėjimų visiems pažįstamiems! Jusų: Kun. K. Rėklaitis."

NORI "LAIVO."

Laiškas iš Lietuvos.

Garbė Jėzui Kristui. Gerbiamoji "Laivo" redakcija! Aš Elzbieta M-tė tariau ačiū, ačiū

labai daugel kartų, kad mane atlankote su laikraščiu "Laivu." Nes "Laivas" mums taip patinka, kad mes jo laukiam ateinant kaip kokio didžiausio svečio. Labai man butų gaila su "Laivu" skirtis, ale jau nežinau, ar mano draugė man užsakys "Laivą", ar ne. Bučiau jai nuolatos dėkinga..."

El. M.tė iš Jurbarko.

Redakcijos atsakymas:

Gerbiamoji, kad butumei pasakius mums, kas pereitais metais Tamstai užsakė "Laivą", paprašytume jos Tamstos vardu ir vėl per ištistus metus plauktų "Laivas" stačiai į Jurbarką. Bet dabar to negalime padaryti. Kreipkis Tamsta pati į savo gerąją draugę.

"LAIVO" NAUDA.

Gerbiamieji "Laivo" leidėjai:—

Skaitydama "Laivą" nuo pat jo užgimimo, nenoriu su juo skirtis iki pat savo mirties, o norėdama naudotis dvasiškėmis malonėmis, teikiamosios Kolegijos remėjams, meldžiu įrašyti

ir mano vardą į nuolatinių Remėjų skaičių. Aš atsilyginsiu taip greit, kaip tik galėsiu.

Man beskaitant "Laivą", vienas klausimas giliai įsidėjo į galvą ir gal niekad neišdils. — Aš noriu but šventa, ką turiu daryt? — O koks trumpas atsakymas ir taip visiems prieinamas. O kaip gaila, kad ikišiolei to nežinojau.

Dabar kyla klausimas, ką turiu daryti, kad atsilyginčiau "Laivui" už šviesos spindulius, siekiančius tamsias lietuvių šeimynas? Ar ne šitas bus atsakymas: kiek galint daugiau prikalbinti "Laivui" skaitytojų.

Su giliausia pagarba, meile ir dėkingumu:

Marijona A. nie iš Scranton, Pa.

Redakcijos atsakymas.

Ačiu Tamstai už malonų laišką bei pasižadėjimą rupintis kuodaugiausiai rasti naujų "Laivui" skaitytojų. Ir mums yra džiaugsmo, kad "Laivu" galime patarnauti mūsų broliams lietuviams.



Klausimai ir Atsakymai



Grūdų barstymas.

KLAUSIMAS. Praneškite man, ar po šliubui jaunąją porą butinai reikia grūdais apiberti. *Feliksas B. Chicago.*

ATSAKYMAS. Netik nėra reikalingas, bet priešingai yra labai neišmintingas toks nelemtas paprotys. Jis yra prietaras ir nusikaltimas prieš tikėjimą. Geras paprotys buvo pas mūsų senuolius. Jie jaunajai porai, linkėdami pasisekimo ir gero gyvenimo, neapibarstydavo grūdais, o visi svečiai sumesdavo pradžiai gyvenimo kelesdešimt rublių dovanėlę. Do vanas teikti jaunajai porai labai geras butų paprotys, bet ją ant juoko pastatyti ir save išjuokti, labai neišmintinga.

Dažna Komunija.

KLAUSIMAS. Vienas nuodėmklausis manęs paklausė, ar aš dažnai eju prie šv. Komunijos ir patarė eiti kiek galint dažniau, net kad ir kasdien, bet kitas nuodėmklausis pasakė, kad aš turiu kiekvieną kartą pasiklausti ar galiu eiti prie Komunijos, ar ne. Meldžiu paaiškinti, kaip čia visą reikalą teisingai suprasti.

"L." skait. N. N. iš Philadelphia, Pa.

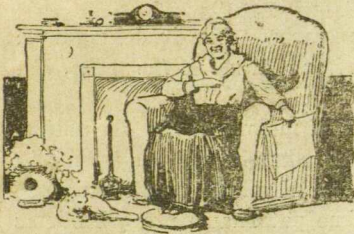
ATSAKYMAS. Bažnyčia nori ir trokšta, kad visi tikintieji galimai dažniau susivienytų su Išganytojumi šv. Komunijoje, kad priimtų švenčiausiąjį Sakramentą. Nes vertas šv. Komunijos priėmimas padidina ne vien nuopelnus ir pašvenčia-

mosios malonės gyvenimą žmoguje padidina, bet taip-gi teikia ir daugybę kitų dvasinių malonių. Bet reikia, kad tasai šv. Komunijos priėmimas būtų vertas, geras, o ne šventvagiškas. Šventvagiškai prieiti prie šv. Komunijos tas, kuris būtų sunkiai nusikaltęs, o drįstų be išpažinties priimti Išganytoją. Kad tasai tikramas būtų, abejotinuose atvejuose reikia klaustis

savo nuodėmklaučio.

Tamsta išmintinai pasielgsi pasiklausęs savo nuolatinio nuodėmklaučio ir gaus jo leidimą be išpažinties, jeigu tik sunkiai savaitės metu nusisukdai V. Dievui, citi prie šv. Komunijos. Antrasis įtamstos minėtas nuodėmklaučio reginai nebuvo tikras, kad Tamsta ištesėsi visą savaitę nusisukęs todėl ir taip patarė.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA



Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUL. Jie turi didelį pasitikėjimą šio vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laišku mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariskumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, nerūškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Aprg.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2338 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

A. VAITKEVIČIUS

Pagarsėjęs virš 20 metų portretavimo fotografistas, užlaikęs savo namie High Class Photo Studio and Beauty Shoppe.



Tel. CANAL 6052

636 W. 18th St., Chicago, Ill.